

1) Τὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην τμήμα τοῦ ἐνδύματος. Συνών. *άμασκάλη* 4, *άμασκαλίτης* 2, *άμασκαλίχτρα*, *άμπελοβατράχι*, *βατράχι*. 2) Ζώνη, ἥτις διερχομένη διὰ τῶν μασχαλῶν τῶν προσθίων ποδῶν τῶν ζφῶν συγκρατεῖ τὸ σάγμα: "Αμα κουπῆ ἡ ζώστρα, κρατᾷ τοῦ σαμάρ' τὰ μασκαλίδια. Συνών. *άμασκαλούδι*.

άμασκαλίζω Συρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *μασχαλίζω*.

Λαμβάνω τι ὑπὸ τὴν μασχάλην: "Αμασκαλίζει τὰ παραστήμονα.

άμασκαλίστρα ἡ, ἀμάρτ. *άδασκαλίστρα* Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άμασκαλίζω*.

Ἐν τῷ πληθ., αἱ τέσσαρες κάθετοι δοκοὶ αἱ στηρίζουσα τὸν ὑφαντικὸν ἱστόν. Πβ. *άμασκάλη* 3.

άμασκαλίτης ὁ, Κάμπ. Πάρ. Ρόδ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) — Λεξ. Αἰν. *άμοσκαλίτης* Ἀθῆν. Πάρ. Σύμ. *μασκαλίτης* Πάρ. Θηλ. *μασκαλίτσα* Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. *άμασκάλη* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης. Τὸ θηλ. *άμασκαλίτσα* ἔκ τοῦ ἀμαρτ. *άμασκαλίτισσα*.

1) Ἐξοίδημα, ἀπόστημα ὑπὸ τὴν μασχάλην, ἐπὶ ἀνθρώπου Ἀθῆν. Πάρ. Πόντ. (Οἶν.) Σύμ. 2) Τεμάχιον ὑφάσματος προσαπτόμενον εἰς τὴν μασχαλιαίαν χώραν τοῦ ἐνδύματος, ὑπομασχάλιον Λεξ. Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άμασκαλίδι* 1. 3) Παρασπᾶς ἀπὸ τῆς μασχάλης κλάδου ἀποσπασθεῖσα Πάρ.: *Αὐτὸ τὸ φυτό ἔπιασε γρήγορα, γιὰτὶ ἦτο μασκαλίτης*. Πβ. *άμασκάλη* 2. 4) Ὀρισμένον τμήμα τοῦ κηρίου τῶν μελισσῶν, ὄρ. μελισσοκομικὸς Κάμπ. 5) Τὸ διαγωνίως καὶ κάτωθεν τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοιαρίου τιθέμενον ξύλον πρὸς ὑποστήριξιν αὐτοῦ Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμασκαλίτης Κάμπ. *Μασκαλίτης* Κάμπ.

άμασκαλίχτρα ἡ, Βιθυν. (Κατιρ.)

Ἴσως ἀπὸ τινος οὐς. **άμασκαλήθρα* κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -ίχτρα.

Τεμάχιον ὑφάσματος προσαπτόμενον εἰς τὴν μασχαλιαίαν χώραν τοῦ ἐνδύματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άμασκαλίδι* 1.

άμασκαλοβύζα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. *μασκαλοβύζα* Εὐβ. Κρήτ. Κύπρ. κ. ἄ. *δασκαλοβύζα* Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. *άμασκάλη* καὶ *βυζί*.

Ἐκεῖνη τῆς ὁποίας οἱ μαστοὶ ἀρχίζουν ἀπὸ τὰς μασχάλας καὶ διίστανται, ἐπὶ γυναικός, συνεκδοχικῶς δὲ καὶ ἐπὶ αἰγός, τῆς ὁποίας οἱ μαστοὶ εἶναι βραχεῖς καὶ οἶονεὶ προσκεκολλημένοι εἰς τοὺς μηρούς.

άμασκαλομέρι τό, ἀμάρτ. *μασκαλομέρι* Πελοπν. (Ἀρκαδ.) *μασκαλόμερο* Κύθν. Πελοπν. (Μάν.) Πληθ. *άμασκαλόμερα* τά, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. *άμασκάλη* καὶ *μερί*.

1) Ἡ μεταξὺ τῶν μηρῶν περὶ τὰ αἰδοῖα χώρα Κύθν. Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *άζάλικας* 1, *ριζομέρι*, *ριζομερξά*. 2) Οἱ μηροὶ τῶν πτηνῶν Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

***άμασκαλόπουλλο** τό, *άμασχαλόπον* Πόντ. (Σάντ.) *μασκαλόπον* Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. *άμασκάλη*.

Μικρὰ μασχάλη. Ἡ λ. θωπευτικῶς.

άμασκαλούδι τό, ἀμάρτ. *άμοσκαλούδι* Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *άμασκάλη*, παρ' ὃ καὶ *άμοσκάλη*, καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -οῦδι.

Ἐξάρτημα τοῦ σάγματος ὑπὸ τὰς μασχάλας τῶν ἀτιθάσων ὑποζυγίων πρὸς συγκράτησιν τούτου. Συνών. *άμασκαλίδι* 2.

άμασκαλωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. *μασκαλωσία* Πελοπν. (Καρδαμ.) *μασκαλωσιὰ* Πελοπν. (Καρδαμ.) *μασκαλουχία* Πελοπν. (Λακων.) *μασκαλουχία* Πελοπν. (Λακων.) *άμασκαλουνσία* Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. **άμασκαλώνω*. Ὁ τύπ. *μασκαλουχία* ἔκ τοῦ *μασκαλουσθία* κατὰ τροπὴν τοῦ δασέος ὃ εἰς χ. Πβ. καὶ ΧΠαντελίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 34 (1922) 144.

1) Μασχάλη Πελοπν. (Μάν.) 2) Ὑπώρεια ὄρους Πελοπν. (Μάν.): *Ἡ μασκαλωσιὰ τοῦ βουνοῦ*. 3) Κοιλὰς Πελοπν. (Λακων.) Πβ. *άμασκάλι* 1. 4) Ποσότης ὄση χωρεῖ ὑπὸ τὴν μασχάλην Πελοπν. (Λακων. Μάν.): *Μία άμασκαλουσία ξύλα Μάν*. Συνών. *άμασκαλξά*.

άμασκαλωτός ἐπίθ. Νάξ. (Ἀτύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **άμασκαλώνω*.

Ὁ ἔχων πολλὰς διακλαδώσεις, ἐπὶ δένδρου: *Δένδρο άμασκαλωτό*. Πβ. *άμασκάλι* 2.

άμασκάρευτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **μασκαρευτός* <*μασκαρεύω*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Κυριολ. ὁ μὴ μεταμφιεσθεὶς σύνηθ.: *Ἐπῆγα άμασκάρευτος 'ς τὸ χορὸ Ἀθῆν*. 2) Μεταφ. ὁ ἠθικῶς ἄψογος, ἀνεπίληπτος πολλαχ.: *Άμασκάρευτη γυναῖκα - κοπέλλα Ἀθῆν*. κ. ἄ.

άμασούριαστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **μασουριστός* <*μασουρίζω*.

Ἐν τῇ ταλασιουργίᾳ ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς εἰς τὸ πηνίον, ἐπὶ κρόκης ἐνθ' ἄν.: *Γνέμα άμασούριαστο Κορινθ*. *Φάδι άμασούριαστο Σαρεκκλ*. Συνών. *άμασούριστος*.

άμασούριστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μασουριστός* <*μασουρίζω*.

Ἀμασούριαστος, ὁ ἰδ.: *Νέμας άμασούριστο*.

άμάσουρος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. *μασούρι*.

Ὁ στερούμενος πηνίων.

άμαστόρευτος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **μαστορευτός* <*μαστορεύω*.

Ὁ μὴ καλῶς, ὁ μὴ τεχνικῶς κατεργασμένος.

